

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ
17. ΙΟΥΝ. 1902

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 31 ΜΑΪΟΥ 1902

ΑΡΙΘ. 22

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25
Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται
ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος
τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Διευθυντὴς καὶ ἀρχιδυντάκτης
Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Μ. δούξ Γεώργιος Μιχαήλοβιτς καὶ ἡ Μ. δούκισσα
Μαρία ἐν τοῖς πατριαρχείοις — Δύο παλαιὰ κείμενα περὶ Κων-
σταντίνου τοῦ Μεγάλου — Ἡ Θεσσαλονίκη (Κολώνεια) —
Ἡ πάλαι καὶ νῦν κατάστασις τῆς μητροπόλεως Ἀγκύρας —
Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Δήλωσις — Παραρτήματα: ὁ χα-
ρακτήρ τοῦ προτεσταντισμοῦ. «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛΟΒΙΤΣ

ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΥΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ

ἐν τοῖς Πατριαρχείοις

Αἱ ΑΑ. ΑΑ. ΥΥ. ὁ μέγας δούξ Γεώργιος
Μιχαήλοβιτς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ μεγάλη δού-
κισσα Μαρία, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλ-
λίνων, ἀφίκοντο τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ εἰς τὴν
ἡμετέραν πρωτεύουσαν, ταξιδεύοντες ἀνεπισή-
μως. Τῆς ἀφίξεως δ' αὐτῶν ἀγγελθείσης εἰς τὰ
Πατριαρχεῖα ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα αὐτοκρατορικῆς
ρωσικῆς πρεσβείας, τῇ τετάρτῃ αἱ ΑΑ. ΑΑ. ΥΥ.
οἱ μεγάλοι δοῦκες μετὰ τῆς ἰδιαιτέρας ἀκολου-
θίας αὐτῶν, συγκειμένης ἐκ δύο δεσποινίδων
τῶν τιμῶν Ἑλένης Κριεζῆ καὶ Λοβάνων Ρο-
στωύσκη καὶ τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ Μ. Δουκὸς
λοχαγοῦ Ἑσαπόρ, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ συμ-
βούλου τῆς ρωσικῆς πρεσβείας Στσερμπάτσου κα-
τῆλθον τῇ 11 π. μ. ὥρα εἰς Φανάριον, τοῦτο μὲν
ἵνα ἐπισκεφθῶσι τὸ ἱστορικὸν κέντρον τῆς κα-

θόλου ὀρθοδοξίας, τοῦτο δὲ ὅπως ἀσπασθῶσι
τὴν δεξιὰν τοῦ σεπτοῦ πρωθιεράρχου, τοῦ οἰ-
κουμενικοῦ πατριάρχου κκ. Ἰωακείμ.

Οἱ ἀνεπισήμως ταξιδεύοντες ὑψηλοὶ ξένοι ἐγέ-
νοντο δεκτοὶ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις μετὰ τῶν προ-
σηκουσῶν τιμῶν. Τὸ πρεσβυτέριον τοῦ πατριαρ-
χικοῦ ναοῦ ἦν παρατεταγμένον ἐκατέρωθεν τῆς
ἐξω καὶ ἐσω πύλης τῶν Πατριαρχείων μετὰ τῶν
πατριαρχικῶν κλητῆρων. Τοὺς μεγάλους δοῦ-
κας προσηλύτησαν ἐν τῇ ἐξω πύλῃ οἱ πανοσιολ.
Μέγας πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος καὶ ἀρ-
χιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμανδρίτης
Γεννάδιος, μετὰ τοῦ β' γραμματέως τοῦ Α' Πα-
τριαρχικοῦ Γραφείου κ. Χρήστου Παπαϊωάννου,
διερμινέως χρέη τελούντος ἐν τῇ ἐσφ δὲ ὁ Μέ-
γας Ἀρχidiaκονος Λαυρέντιος καὶ ὁ Δευτερεύων
Παρθένιος καὶ οἱ λοιποὶ πατριαρχικοὶ διάκονοι
μετὰ τῶν ἀνωτέρων λαϊκῶν πατριαρχικῶν ὑπαλ-
λίων.

Τὰς ΑΑ. ΑΑ. ΥΥ. τοὺς μεγάλους δοῦκας,
ὁδηγηθέντας ὑπὸ τοῦ Μ. πρωτοσυγγέλλου καὶ
τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου μέχρι τῆς
θύρας τῆς αἰθούσης τῶν πατριαρχῶν, ὑπεδέξατο
ἐνταῦθα ὁ Α.Θ.Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης κκ.
Ἰωακείμ, φέρων ἐπανωκαλύμμαυχον καὶ πολύ-
τιμον ἐγκόλπιον, καὶ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν
σεβασμιωτάτων συνοδικῶν καὶ τῶν ἐντίμων με-
λῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου. Τῆς Α. Θ. Π.
τοῦ οἰκουμ. πατριάρχου προσφωνήσαντος αὐ-
τοῖς τὸ «καλῶς ὤρισάτε», οὗτοι ἠσπάσαντο εὐ-

λαβῶς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, ὅστις καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἰδιαίτερον αὐτοῦ γραφεῖον.

Εἶτα, διερμυνεύοντος τοῦ κ. Χρήστου Παπαϊωάννου, ἡ Α. Θ. Π. ἀπέτεινε τὸν λόγον τῷ Μ. δουκί, ἐκφράσασα τὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ Α. Α. Υ. εὐηρεστήθη, διερχομένη διὰ τῆς πόλεως ἡμῶν, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ πνευματικὸν κέντρον, ἀφ' οὗ ὁ εὐσεβὴς τῆς Ρωσίας λαὸς ἐδέξατο τὰ τῆς ὀρθοδοξίας φῶτα. Εἰς ταῦτα ἀπαντῶν ὁ Μ. δοῦξ ἐπανελάβεν ὅτι πάντοτε ὑπὸ διακαοῦς διεφλέγετο πόθου νὰ ἔλθῃ εἰς Κων]πολιν καὶ ἐπισκεφθῇ τὸ οἶκουμεν. Πατριαρχεῖον, «ἀφ' οὗ, ἐπιπροσέθηκεν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Ρωσία παρέλαβε τὴν θρησκείαν». — Ἡ Μ. δούκισσα συνέστησεν εἶτα τῇ Α. Θ. Π. τὰ μέλη τῆς ἀκολουθίας αὐτῆς.

Μετέπειτα ἐξηκολούθησεν οἰκεία συνδιάλεξις τοῦ οἶκουμεν. πατριάρχου μετὰ τῶν ἐπισήμων ξένων, μετὰ μὲν τῆς Μ. δουκίσσης Μαρίας ἑλληνιστὶ, μετὰ δὲ τοῦ Μ. δουκὸς Γεωργίου ρωσιστὶ διὰ τοῦ διερμυνεύοντος. Ἡ Α. Θ. Π. διηρώτησε τὰ περὶ τῆς ὑγείας τῶν σεπτῶν γενέων τῆς Μ. δουκίσσης, τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου καὶ τῆς βασιλίσσης Ὑλγας, καὶ τῆς λοιπῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος, παρακάλεσε δ' ἅμα τὴν Μ. δούκισσαν ἵνα διαβιβάσῃ αὐτοῖς τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Κατόπιν ἡ Α. Θ. Π. ὠδήγησε τοὺς μεγάλους δούκας εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν πατριαρχῶν, ἔνθα συνέστησεν αὐτοῖς ἰδιαιτέρως τοὺς παρισταμένους σεβασμιωτάτους συνοδικοὺς Προύσης, Ἰκονίου, Χίου, Βάρνης, Λιτίσης καὶ Ἡλιουπόλεως, καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἐντίμων συμβούλων Κωνσταντῖνον Βαγιάνην ἐφέντην, Ζήσων Θ. Ζήσων, Ἀλέξ. Γάγκον, Μιχαήλ Σιφναῖον, Κωνσταντῖνον Ἀνανιάδην, Ἰωάννην Χατζόπουλον καὶ Σόλωνα Καζανόβαν. Ἐκ τῆς αἰθούσης τῶν πατριαρχῶν ἡ Α. Θ. Π. εἰσήγαγε τοὺς Μ. δούκας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μ. Συνοδικοῦ, ἐν ᾗ οἱ ἐπίσημοι ξένοι περιειργάσθησαν τὰς ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀνηρτημένας εἰκόνας.

Ἐντεῦθεν ἡ Α. Θ. Π. ἔχουσα παρ' ἑαυτῇ δεξιόθεν τὴν Μ. δούκισσαν, ἀκολουθοῦσης καὶ τῆς λοιπῆς συνοδείας, ὠδήγησε τοὺς σεπτοὺς ξένους διὰ τῆς κλίμακος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν, εἰς ὃν ἱκανὸν εἶχε συρρεύσῃ πλῆθος. Ἐν τῷ ναῷ ἡ Α. Θ. Π. ἐπέδειξε τοῖς ὑψηλοῖς ξένοις τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ὑπομνήσασα τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ καὶ εἰ-

τα ὠδήγησεν ὀπισθεν τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ἐπιδείξας τὴν σεπτὴν εἰκόνα τῆς Παμμακαρίστου, τὴν στήλην τῆς φραγγελώσεως, τὸ ἱερὸν λείψανον τῆς ἁγίας Εὐφηνίας, ἅπερ γονυπετήσαντες ἡσπάσαντο οἱ εὐσεβέστατοι δοῦκες. Ἐν τέλει ὁ οἶκουμενικὸς πατριάρχης περιβληθεὶς περιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον ἐποιήσατο ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Παμμακαρίστου μικρὰν δέσιν ἐξάμενος ὑπὲρ ὑγείας καὶ κατενοδώσεως τῶν παρισταμένων μεγάλων δουκῶν Γεωργίου καὶ Μαρίας, καὶ ὑγείας καὶ εὐθυμερίας τῶν εὐσεβῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρωσίας Νικολάου Ἀλεξάνδροβιτς καὶ Ἀλεξάνδρας Θεοδωρώνας καὶ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου καὶ Ὑλγας μετὰ παντὸς τοῦ παλατίου αὐτῶν.

Μετὰ τὴν δέσιν ἡ Α. Θ. Π. προέπεμψε τοὺς μεγάλους δούκας μέχρι τῆς ἔξω πύλης τῶν Πατριαρχείων καὶ ἀποχαιρετίζουσα αὐτοὺς τὸ μὲν ἐξέφρασε τῷ Μ. δουκὶ καὶ αὐτῇ τὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει, τὸ δὲ παρεκάλεσε τὴν Α. Α. Ὑψ. ὅπως διερμυνεῖσιν παρὰ τῇ Α. Α. Μ. τῷ Αὐτοκράτορι πασῶν τῶν Ρωσιῶν, τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Π. ἀποχαιρετίζουσα τὴν Μ. δούκισσαν Μαρίαν παρεκάλεσεν ὅπως διερμυνεῖσιν τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας Αὐτῆς τοῖς σεπτοῖς αὐτῆς γονεῦσι.

Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐδωρήσατο τῷ μὲν Μ. δουκὶ Γεωργίῳ Μιχαήλοβιτς εἰκονισμάτιον τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῇ δὲ Μ. δουκίσσῃ Μαρίᾳ παρόμοιον, παριστάνον τὴν Θεοτόκον, ἀμφότερα καλλιτεχνικῶς ἐξεργασμένα.

ΔΥΟ ΠΑΛΑΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

περὶ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Τῇδε γοῦν τῆς οἰκουμένης πόλιν ὁμώνυμον ὁ Βύζας ἀνήγειρεν, ἣν ἄλλοι μὲν ἄλλως ὠκισαν· οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν πειρατικῶς ἔζησαν καὶ τὴν δίοδον παντελῶς τοῖς τε καταπλέουσι, τοῖς τ' ἀναπλέουσι διετείχισαν· καὶ ὅπερ ὁ ἐκ

Σταγείρας εἰρήκει, λόγοις ἴσως κατακολουθῶν φύσεως, ἐν ἀπείρῳ τοῦ χρόνου τοῦτ' ἐκδήσεσθαι φαντασθεῖς, τὸ διαζευχθῆναι τὰ πελάγη τῇ κατὰ μικρὸν ἐκ τῆς τῶν εἰσρεόντων προσχώσεως ἡπειρώσει (287) τοῦ συνάπτοντος τῇδε πορθμοῦ, τοῦτ' ἀντικρυς αὐτοὶ πεποιήκεσαν, παντελῶς τὴν παρὰ θατέρου πρὸς θάτερον ἐπιμιξίαν διακωλύσαντες. Ἀλλ' οἱ μὲν οὕτως ἔσχον βίου τε καὶ τρόπου, πάντῃ πως ἀποτρόπαιοι τοῖς τὸν διὰ θαλάσσης μετιούσι βίον μᾶλλον ἢ Σκύλλα τοῖς τὸν σικελιώτην πορθμὸν διαπλέουσιν· οἱ δ' ὑπόφοροι Μακεδόσι, δεινῶς καταστρατηγηθέντες, ἐγένοντο, καὶ γε τοῖς Ἕλλησιν ἀθηναίων ἡγνησάμενων, ἄλλοι γοῦν ἄλλως καθάπαξ ἐβίωσαν. Οἱ δ' ἐπὶ τοῦ θείου τοῦδε βασιλέως τὴν πόλιν ταύτην οἰκοῦντες βαρβαρικώτερον διῆγον, τὴν ὑποταγὴν ἀναινόμενοι, τὴν εὐνομίαν οὐ φέροντες· καὶ ὅλως ἐκφυλοὶ τινες ἐτύγχανον ἄνθρωποι πρὸς οὓς ὁ βασιλεὺς στέλλει, προστάσων τῆς ἀπονοίας ἐκστῆναι καὶ, ὑποκύψαντας τῷ κράτει, τῷ τῆς ἀρχῆς πληρώματι συνελθεῖν καὶ τῇ ὀλομελείᾳ τοῦ παντὸς συναφθῆναι· οἱ δ' οὐδὲ ὧτα δοῦναι τοῖς λόγοις θελήσαντες, ἑαυτοῖς τε τοῦτον ἐκπολεμοῦσι καὶ πρὸς πόλεμον σφᾶς εὐτρεπίζουσιν· ὁ δὲ, καὶ γὰρ ἔτυχεν ἀνείς πρὸ μικροῦ τὰ στρατεύματα, χρεῖας ἄλλοσε μετακαλούσης, οἱ γὰρ πέρσαι, τῇδε τοῦ βασιλέως ἐνασχοληθέντος, τῶν ἐγγυτέρω καὶ παρ' αὐτοῖς κατετόλμησαν, μετ' ὀλίγων πάνυ καὶ ὅσοι γε οἱ συμπαραμεῖναι εἴλοντο, εὐρεθεῖς, μηδὲν μελήσας, (288) φθάνει παρὰ τούτους γενόμενος. Ἐπεὶ δὲ οὗτοι πρὸς μάχην ἔτυχον εὐτρεπεῖς, συρραγέντος τοῦ πολέμου, συχνοὺς ὁ βασιλεὺς ἀποβάλλεται· ἐφ' οἷς δὴ καὶ σκυθρωπάζει ὁ συμπαθὴς αἰὲ κνήμεων, ἀδνημονεῖ ἀπαράκλητα· ὥς δὲ καὶ αὐθις συμβαλὼν ἡττῆται, τῇ λύπῃ κατ' ἄκρας ἐαλωκῶς ἡκνῆδίασε τῷ πνεύματι καὶ ἀνέπεσε..... ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ φιλῶν Θεὸς ἐπιφαίνεται..... ἑσπέρας γὰρ ἦκε μετὰ τὴν τῆς μάχης πανημέριον ξυμβολὴν, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κόπῳ βεβαρηκότες ἦσαν· τὸν δὲ μέγαν τοῦτον ἀληθῶς νοῦν καὶ θεῖον ὥς ἀληθῶς βουλευφόρον ὕπνος νήδυμος οὐκ ἔσχεν, ἴν' ἐπ' ἀληθέσι ταῖς ὑποθέσεσι τοῖς τῶν θύραθεν εὐφυῶς χρήσωμαι. Καὶ γοῦν, ἀναβλέψας εἰς οὐρανοὺς, καὶ ἐξ ἀγίου αὐτοῦ κατοικητηρίου τὸν Θεὸν ἐπικαλεσάμενος, ὁρᾷ τεραστίων θαυμασιώτερα καὶ θαυμασίων τερατωδέστερα γράμματα, τί με δεῖ λέγειν ὥς θεοχάρακτα· (289) ἄστρασι διατυπωθέντα καὶ τοι-

αὐτ' ἅττα ὑπαγορεύοντα «ἐν ἡμέραις με θλίψε-
«ὡς ἐπικάλεσαι, καὶ ἐξελοῦμαί σε, καὶ δοξάσεις
«με». Ὡς δὲ δὴ καὶ γέγονεν ἑαυτοῦ, τῷ παρα-
δόξῳ πρὸς βραχὺ τοῦ πράγματος θαμβωθείς, καὶ
ἦρε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὰ ἄνω τὸν τοῦ
σωτηρίου τύπον ἐωράκει Σταυροῦ μετ' ἐπιγράμ-
ματος οὕτως ὡς αὐτῷ λέγοντος «ἐν τούτῳ νί-
«κα σου τοὺς ἐχθρούς». Καὶ ὅς, αὐτίκα συνεῖς
ὥς εἰσηγεῖται προβαλέσθαι τὸν ἐν πολλοῖς καὶ
πολλάκις αὐτῷ συναράμενον, τὸν σεβάσμιον δη-
λονότι Σταυρὸν, τῇ ὑστεραίᾳ τοῖς βυζαντίοις
συμβάλλει, τὸν Σταυρὸν ὀδηγὸν προβαλλόμενος·
καὶ, ὦ τῆς τοῦ Σταυροῦ καθ' ὁρατῶν τε καὶ ἀο-
ράτων ἐχθρῶν δυνάμεως! οἱ τέως θρασεῖς τρέ-
πονται· οἱ ἀκαταγώνιστοι καταβάλλονται· καὶ τὸ
ἐρυμνότατον Βυζάντιον ὀχυρότητί τε αὐτοφυεῖ
καὶ ὅση γε ἀπὸ τέχνης ἀλίσκεται καὶ παιδεύεται
πειθαρχεῖν καὶ τοῖς λοιποῖς συνυπείκειν διδά-
σκεται, ὥς καὶ βασιλικῆς συναπολαύειν ἔχει
προνοίας καὶ βίον διάγει, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν
εἰσήγησιν, ἡρεμον καὶ ἡσύχιον Ἀλλ' ἐπει-
δὴ τὰ τῆς εἰρήνης διέ(290)λαμπε πανταχῇ
ἄξιόν τι μεγαλοπρεποῦς βουλῆς τε καὶ γνώμης
ἔπεισι πόλιν γὰρ ἐγειραὶ Θεῷ ἐπὶ τῷ τῆς
αὐτοῦ πανάγνου μητρὸς ὀνόματι βούλεται· ἱε-
ροῦς τε προσαναγεῖραι νεὼς σκέπτεται. Καὶ δὴ
ἐγκέκριται τούτων τόπος· καὶ ὁ τόπος τῶν περι-
λαλήτων, τῶν θαυμασίων· ὁ πρὸ τῆς Ἰλίου, ὥς
ἐνίοις ἱστοροῦται. Εἰσὶ δὲ οἱ φασὶν ἐπὶ Χαλκηδό-
νος τὰ πρῶτα ποιήσασθαι τὴν ἐγχείρησιν· καὶ
τάχα τῆς ἀληθείας οὐκ ἀστοχοῦσιν ἐκάτεροι· τὰ
μὲν γὰρ πρῶτα τὴν Τροίαν ἴσως ἐνέκρινε· θεόθεν
δ' ἐκεῖθεν ἀποπεμψθεὶς τῇ Χαλκηδόνι ἐπεχείρη-
σεν ἄν· διὰ δὲ θείας τῆς ἐπιφανείας, δι' ἧς γε
κάκείνης καὶ ταύτης ἀποσχόμενος,* τὴν τοῦ Βύ-
ζαντος, πολίχνην τωτέως οὔσαν, εἰς πόλιν εὐρυά-
γνιαν μεταποιῆσαι προτρέπεται· καὶ γοῦν, τῷ τό-
πῳ εὐθὺς παραγίνεται, καὶ περι(291)ελθὼν, καὶ
περιμετρήσας αὐτήν, κατὰ τὸν δειχθέντα τούτῳ
τύπον, περιέγραψεν, ἐσχημάτισε, καὶ πολυτελῶς
οἰκοδομῆσαι προσέταξεν, ὄχθους τε λεᾶναι καὶ
κοιλάδας ἀναπλῆσαι σοφῶς ὑποθέμενος
Τί δὲ [δεῖ] καὶ λέγειν οἰκοδομᾶς τε τὰς ἐν ταύτῃ
καὶ θέατρα, ἢ ὥς τὰ πάλαι καὶ ἐξ ὅτου χρόνος
καὶ διὰ χρόνον κατασκευαῖ, ἅπερ θ' ὁμοῦ τὰ τῇ-
δε λαμπρῶς ὑπερέβαλε περιλάλητα, φημι, Καπι-
τώλια· νεὼς τε περιβοήτους, καὶ περιφανεστά-

* ἐξεργύη, φαίνεται, λέξις τις.

τους οίκους, θρύλλου πιμπλῶντας τὰ πέρατα. Βραχύ τι καὶ σύντομον φθέγγομαι: Ἐπτά τῶν ἀπ' αἰῶνος ἔργων θεάματα** κατ' ἐξοχὴν ὀνομάσθησαν, τῶν δ' ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γεγονότων οὐδὲν(292) ὃ μὴ θέαμα θεαμάτων προσηκόντως ἀκούσειεν. Οὕτω τοι λαμπρὰν τὴν πόλιν καὶ τῆς ἑαυτοῦ προσωνυμίας ὄντως ἀξίαν, μᾶλλον δὲ τῆς πανάγνου καὶ θεομήτορος, ἧς εἰς ὄνομα καὶ ἀνήγειρεν, ὑποθημοσύνη τοῦ σοφίσαντος ἐκτετελέκει Θεοῦ. Ὡ καὶ ἐμπαρέθετο ταύτην, λίθον ἀναστήσας πορφύρεον καὶ τὸν φιλούμενον ἐφιδρύσας Σταυρὸν, ἐπιγεγραμμένον αὐτῷ: «**Σοὶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς, τὴν πόλιν ταυτηνὶ παρατίθηναι**».

?

Οὕτω προστίθενται νέοι τινὲς στίχοι εἰς ὅσα μέχρι σήμερον ἐγινώσκομεν ὡς ἐν τῇ λαϊκῇ παραδόσει περισσθέντα περὶ τῆς ὑπὸ Κωνσταντίνου κτίσεως ἧς οἰκοῦμεν μεγάλης πόλεως. Πόθεν παρεισέφρησαν ἐν μέσῳ τῆς βεβαιότητος αἱ παραδόσεις, αἱ πολλάκις ἀσύστατοι, δύσκολον εὑρεῖν, διότι, καθ' οὓς χρόνους ἔγραψεν ὁ βιογράφος, ιστοριογράφων τινῶν ἐσώζοντο τὰ συγγράμματα καὶ ταῦτα οὐδὲν ἔλεγον τὴν ὑποθημοσύνην τοῦ σοφίσαντος Θεοῦ περὶ κτίσεως τῆς πρωτευούσης τοῦ κράτους παρέδωκεν ἡμῖν πιθανῶς πρῶτος ὁ Φιλοστόργιος⁷ γράφων τὸν Κωνσταντῖνον «βιάδην τε περιῖεναι, τὸν περιῖον (τῆς πόλεως) ὀρίζομενον, . . . ἐπεὶ δὲ τοῖς ἐπομένοις ἐφκει μεῖζον ἢ προσῆκε τὸ μέτρον ἐκτείνειν, προσελθεῖν τε αὐτῷ τινὰ καὶ διαπυνθάνεσθαι, ἕως ποῦ, δέσποτα; τὸν δὲ ἀποκρινάμενον διαρρηδὴν φάναι «ἕως ἂν ὁ ἐμπροσθέν μου στῇ» ἐπίδηλον ποιοῦντα ὡς **δύναμις αὐτοῦ τις οὐρανία προηγείτο**, τοῦ πραττομένου διδάσκαλος». Καὶ ἡ μὲν τοιαύτη παράδοσις ἀνατρέχει μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Μ. Θεοδοσίου· τὴν δὲ περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἰλίου ὡς τοποθεσίας τῆς ἀνεγερθησομένης πόλεως πιθανῶς πρῶτος ἐξέθηκεν ἐγγράφως Σωζόμενος⁸ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ιστοριογράφος ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς Ε' ἐκατονταετηρίδος.

Τὸ τῆς τοποθεσίας ἐξοχὸν οὐ πρῶτος ὁ ἡμέτερος ἐγκωμιάζει βιογράφος, φαίνεται μοι δὲ Προκοπίῳ τῷ διγλώσσῳ χρονογράφῳ παρὰ πόδας

ἀκολουθῶν. «Πρὸς τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ καὶ ἡ θάλασσα ἐν καλῷ τίθεται — γράφει ἐκεῖνος⁹ — ἀμφ' αὐτὸ μάλιστα ἐγκολλουμένην τε καὶ εἰς πορθμοὺς ξυναγομένην καὶ χεομένην εἰς πέλαγος μέγα, ταύτην τε τὴν πόλιν εὐπρόσωπόν τε διαφερόντως ἐργαζομένην, καὶ σκέπας λιμένων ἡσυχίων τοῖς ναυτιλλομένοις παρεχομένην, τά τε εἰς δίαίταν εὐπορον καὶ τὰ εἰς τὴν χρεῖαν εὐδαίμονα· πελάγη γὰρ δύο ἀμφ' αὐτὴν ὄντα, ὃ τε διὰ Αἰγαῖος καὶ ὁ Εὐξείνιος καλούμενος Πόντος, ξυνίασιν ἀλλήλοισι εἰς τὰ πρὸς ἑω τῆς πόλεως, καὶ ξυγκρουόμενα τῇ τοῦ ῥοθίου ἐπιμιξία, ταύτην τε τὴν ἡπειρον τῇ εἰσβολῇ βιαζόμενα, καλλωπίζουσι κύκλῳ τὴν πόλιν». Τοῦτο δὲ λέγω διότι ἴσως οὐκ εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὰ τοῦ Δίωνος παρὰ Εὐφιλίνῳ. Τὰ ἐν σελίδι (286) ἐνθυμίζουσιν ἡμᾶς τὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μανασσῆ περὶ Κωνσταντινουπόλεως «ἣν ἡπειρος προσπτύσσεται, θάλασσα δεξιούται — ἡπίως ἀγκαλίζονται παλάμαι τῆς Εὐρώπης — ἀντιφιλεῖ δ' ἐτέρωθεν τὸ τῆς Ἀσίας στόμα». Ἀνδρόνικος δ' ὁ Κάλλιστος, καὶ Μιχαὴλ ὁ Δούκας, καὶ Γρηγόριος ὁ Κύπριος, καὶ Μανουὴλ ὁ Χρυσολωρᾶς εἰσὶ νεώτεροι τοῦ ἡμετέρου βιογράφου, τῶν δὲ γνωμῶν αὐτῶν ἡ παράθεσις περιττή, ταῦτα φθεγγομένων παραλλήλως.

ἀλλ' ἡ ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι (286) μνεία τοῦ Σταγειρίτου φιλοσόφου δείκνυσι τὸν βιογράφον ἀναγνόντα τὰ παρ' Ἀριστοτέλους περὶ Βοσπόρου θρακικοῦ γραφόμενα, ὅτι δῆλον οὖν ἐκ τῆς προσχώσεως στενότερος ὁλονέν ὁ Βόσπορος γίνεται· ἃ δὴ ἐκλεξάμενος ἀπὸ τῶν τοῦ Σταγειρίτου πολυμαθῆς ἀνὴρ τοῖς παρ' ἡμῖν λογίοις ὑπέβαλε¹⁰ πρὸς μῆνησιν, ἵνα μάθωμεν πῶς ἀπὸ τῶν πάλαι συγγραφέων δυνάμεθα συλλέγειν εἰδήσεις χρησίμους περὶ τῆς πόλεως, ἣν οἰκοῦμεν, ὅσα ἀποδιδόντες αὐτῇ τὰ τροφεῖα· τούτου δὲ καταστοχαζόμεθα κὰν τῇ μετὰ χειρὸς διατριβῇ, ἐν ἣ μακροτέραν τὴν οἶονεῖ κριτικὴν ταύτην ἐπίστασιν ἀνάγκη ἵνα ποιησώμεθα, κυρίως ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου μέρους.

διότι ὁ βιογράφος τοῦ Μ. Κωνσταντίνου συνίστησιν ἑαυτὸν ἀναγνώστην δοκίμων θεωριῶν περὶ τῶν ἀπὸ τῆς φύσεως ἀγαθῶν, ὧν ἀπολαύει

** νόει τὰ ἐπτά θαύματα

7. Ἐκλογαὶ ἀπὸ φωνῆς Φωτίου· Β', 9.

8. Ἑρμείου Ἐκκλησι. Ἱστορ. βιβλ. Β', 2.

9. ἐν τῷ συγγράμματι Περὶ τῶν Ἰουστινιανῶν τοῦ δεσπότης κτισμάτων· βιβλ. Α', 5.

10. βλέπε τὴν τοῦ Μ. λογοθέτου Σταυράκη βεβηλ. Ἀριστάρχου διατριβὴν «Ὁ Βόσπορος κατ' Ἀριστοτέλην» ἐν τῷ «Ἡμερολογίῳ Ἀνατολῆς» τοῦ 1886, σελ. ἰδίᾳ 189.

ἡ χώρα αὕτη κυρίως τὸ ἐν σελίδι (285) «ψυχὴ ξηρὴ σοφὴ» δεικνύει τὸν ἡμῖν ἄγνωστον τέως συγγραφέα δανειζόμενον ταῦτ' ἀπὸ τοῦ ἐκ Χαιρωνείας σοφοῦ, **αὕτη ψυχὴ ξηρὴ ἀρίστη**¹¹, ἀν μὴ μεταποιῇ τὰ τοῦ Ἡρακλείτου παρὰ Φίλωνι τῷ Ἰουδαίῳ «οὗ γὰρ ξηρὰ, ψυχὴ σοφωτάτη καὶ ἀρίστη» τὰ περιωθέντα παρ' Εὐσεβίου Παμφίλου ἐν «Εὐαγγελικῇ Προπαρασκευῇ», ἐνθα τὴν διάνοιαν ἡκονημένην ἀέρος εὕρισκε λεπτότητι, καὶ τούτου ἕνεκα τὴν ἐλλάδα γῆν ἀνθρωπογονοῦσαν ἀψευδῶς κηρύττει ὁ Φίλων φυτὸν οὐράνιον καὶ βλάστημα θεῖον. Τὴν δὲ καθαρότητα τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς οὐρανοῦ καὶ τὸ ἥπιον καὶ γλυκὺ τοῦ κλίματος, καθὰ παρετήρησαν ἕτεροι¹², συνελοῦσιν εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ σώματος παρ' ἑλλήσι, διότι καὶ νῦν τοῦτο περισώζει σῶον καὶ ἀπαράλλακτον τὸν τύπον τῆς πάσαι τῶν προγόνων μορφῆς, τῶν φυσικῶν δυνάμεων διαμενουσῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πλαστικὴν ἐνέργειαν καὶ συνεπῶς διασωζουσῶν καὶ τῶν ἠθικῶν καὶ διανοητικῶν τὴν ἀρχαίαν διάθεσιν. Ὁ δ' ἡ ἐπιστήμη γινώσκει καὶ κυροῖ τοῦτ' αὐτὸ πρὸ ἐννέα τοῦλάχιστον ἑκατονταετηρίδων ἐγίνωσκε καὶ ὁ ἡμέτερος βυζαντινὸς λόγιος, φρονῶν ὅτι φύσις ἠθικὴ καὶ φύσις σωματικὴ ὑπὸ τὴν τοῦ κλίματος ἐπιρροὴν ὑπόκεινται.

2.

Διὰ τοῦτο καλὸν ἔκρινα τὴν ἑκδοσιν ἐκ τῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου βιογραφίας ταύτης ἐδαφίων ὀλιγίστων, ἵνα τὸ μὲν μάθωμεν ὅσαι καὶ οἶαι λαϊκαὶ περὶ τοῦ ἱσαποστόλου βασιλέως ἐσώζοντο κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς αἰῶνας παραδόσεις, τὸ δὲ γνωρίσωμεν ἓνα λόγιον βυζαντινὸν, προστιθέμενον εἰς τοὺς βιογράφους τοῦ Κωνσταντίνου Α' καὶ εἰς τοὺς περὶ Κωνσταντινουπόλεως γράψαντας.

Μ. Ι. Γ.

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ «ΚΟΛΩΝΕΙΑ»

ἦδη τῷ Β' αἰῶνι μ. Χ. μεδοῦντι.

Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἡ πόλις ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν

11. ἐν βίῳ Ρωμίλου, § 28.

12. βλέπε τὴν τοῦ Σοφοκλέους Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων διατριβὴν «Περὶ Μάρκου τοῦ Κυπρίου», Ἀθήνησι, 1843, σελ. 7—8, καὶ τὰς αὐτόθι κρίσεις ἐπὶ τούτου τοῦ θέματος, ἃς ἐκφέρουσιν εὐρωπαῖοι ἐπιστήμονες.

Ρωμαίων καὶ τῇ προσηγορίᾳ colonia δὲν εἶναι ἐπὶ τὸ ἀκριβὲς γνωστὸς, κρατεῖ δ' ἡ γνώμη ὅτι τῇ Θεσσαλονίκῃ προσήρθη ἡ τιμὴ τῷ Γ' αἰῶνι μεσοῦντι. Τῶν νεωτέρων ἀρχαιολόγων ἀρκοῦμαι μνημονεύων:

Α') τὸν σορὸν ἀββᾶν Duchesne, Mé m. sur une miss. au mont Athos p. 14—15: «le titre de métropole n'a dû être décerné à Thessalonique que vers le milieu du IIIe siècle, et peut être en même temps que celui de colonie. M. Delacoulonche a trouvé à Berrhée une inscription qui montre cette ville érigée en métropole par l'empereur Nerva; il me semble prudent, en attendant des renseignements plus précis, de ne pas en conclure que Thessalonique, quoique certainement plus importante que Berrhée, ait été, avant cette dernière ville, honorée du titre de métropole. Thessalonique n'est devenue colonie que vers la moitié du III siècle de notre ère».

Β') τὸν πολὺν Mommsen, Archæol.—epigr. Mittheil. XVII p. 118: «Thessalonike heisst, soviel ich weiss, Colonie zuerst auf den unter Decius geschlagenen Münzen.—Die Bedeutung, welche die Stadt in den Gothenkriegen hat (Zosimus 1,29.43), kann ihr diese Auszeichnung verschafft haben».

Ἀγαθὴ ἄρα ἐγὼ τῇ τύχῃ χρώμενος ἀνεκάλυπτον πρό τινος χρόνου ἐν φρέατι κεκρυμμένην στήλην, ἀνέκδοτον φέρουσιν ἐπιγραφὴν τὴν ἐξῆς:

Κατὰ τὸ δόξαν τῇ κρατίστῃ βου- 1
λῇ καὶ τῷ λαμπροτάτῳ δήμῳ
τῆς Θεσσαλονικέων μη-
τροπόλεως καὶ **κολωνείας**
Ποντίαν Ζωσίμην θυγατέ- 5
ρα Ποντίου Εὐανγέλου
τοῦ κρατίστου καὶ ἀρχιερέ-
ως καὶ Οὐαλερίας Ἀλεξάν-
δρας τῆς ἀξιολογωτάτης
ἀρχιερείας ἢ μήτηρ Οὐαλερία 10
Ἀλεξάνδρα τιμῆς καὶ μνήμης ἕνεκα,
ἐπιδούσα καὶ ἐπ' ὁ-
νόματι τῆς θυγα-
τρὸς ἰς γερουσίαν (δηνάρια) μύρια.
Ἔτους Γ ρ Γ 15

Ἔτος εἶναι τὸ 293—148=145 μ. Χ. καὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἄρα ἡ τιμὴ δὲν ὀρεῖται τῇ κατὰ τοὺς Γοτθικοὺς πολέμους σπουδαιότητι τῆς

πόλεως, ἣν γνώμην πάλαι ἐξενηνεγμένην ἐπανελά-
-θεν ὁ Mommsen.

Σοφοὶ λίθοι πόσα διατελεῖτε διδάσκοντες ἡ-
-μᾶς τοὺς ἀσώφους ἀνθρώπους!

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, 20 Μαΐου 1902.

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η ΠΑΛΑΙ ΚΑΙ ΝΥΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΓΚΥΡΑΣ*

Τὰ διαφιλονεικούμενα χωρία καὶ αὐθις ἀφη-
-ρέθησαν τῆς μητροπόλεως Ἀγκύρας προστεθέντα
τῇ τῶν Γαγγρῶν. Πότε ἐγένετο ἡ ἀφαίρεσις καὶ
τίνος ἐνεργεία καὶ διατί, καθορίζεται οὐ δυνάμεθα·
ἀλλὰ μὴν δῆλον τυγχάνει ὅτι, συγχωνευθείσης
τῆς Γαγγρῶν μητροπόλεως τῇ τῆς Νεοκαισαρείας,
πιθανῶς τῷ ΙΗ' αἰῶνι¹³, τὰ χωρία ἐτέλουν, εἰς
τὸν μετέπειτα χρόνον, ὑπὸ τὸν μητροπολίτην Νεο-
καισαρείας σὺν τῇ ἄλλῃ ἐπαρχίᾳ Γαγγρῶν. Καὶ τὸ
μὲν χωρίον Τόσια ἔτι καὶ νῦν ὑφίσταται ἐγγὺς τῶν
Γαγγρῶν, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Τιλκισάρ, ὡς ἐμοὶ
δοκεῖ, διάφορον φέρον ὄνομα¹⁴. Περὶ δὲ Οἰνούπο-
λεως τάδε λέγομεν. Οὐκ ἀπίθανόν ὡς ἡ ἐν τῷ πα-
τριαρχικῷ γράμματι «χώρα Οἰνούπολις» τυγχάνει
ἡ τανῦν παράλιος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ παροικίᾳ
Νεοκαισαρείας πόλις, ἥ ὄνομα Ἰνέπολις, μετὰ τῶν
περιγύρων, διὰ μακρὰς συνεχομένη ἀλύσου χρι-
στιανικῶν χωρίων καὶ κωμῶν τῇ Κασταμονῇ, ταῖς
Γάγγραις καὶ τῇ Τόσια, κειμένοις οὐ μακρὰν τῆς
Ἀγκύρας. Ἀπίθανον ὅτι ἡ Οἰνούπολις ἐστὶν ἡ
πρὸς τὸν Εὐξείνιον πόντον πόλις Οἰνόη, ἔτι καὶ νῦν
τὸ ἀρχαῖον φέρουσα ὄνομα ἀπαράλλακτόν τε καὶ
ἀμετάβλητον· ἄλλως τε διέχει αὐτὴν τῆς τε Ἀγ-
κύρας καὶ τῶν Γαγγρῶν χώρος ἐπὶ μήκιστον εὐρυ-
νόμενος, ἐν ᾧ ὁλόκληρος ἐξαπλοῦται ἡ τῆς Ἀμα-
σείας ἐκκλησιαστικὴ παροικία καὶ ὃν ὅρη διατέμνου-
σιν ὑψηλὰ καὶ ποταμοὶ μεγάλοι.

Οὐ χρεῖα εἰς γραμματικὰς ἐνδιατρίφαι λε-
πτολογίας καὶ ἀκαίρους ἐτυμολογίας περὶ τῆς ὀνο-
μασίας καὶ γραφῆς Οἰνούπολις καὶ Ἰνούπολις (τανῦν
Ἰνέπολις). Ὡς ἡμῖν δοκεῖ τὸ αὐτὸ τυγχάνει ὄνομα

* Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 206—207.

13. Lequien Oriens Christ. Ἐκκλησία Γαγγρῶν ἐν
τῷ προομίῳ.

14. Μήτοι ἐστὶ τὸ τανῦν Σιβρίχισαρ οὐ πόρρω τοῦ Ἐ-
σκι Σεχέρ; Ἐπέχουμεν.

ἀφαιρεθέντος τοῦ προτακτικοῦ τῆς διφθόγγου γράμ-
ματος ἐξ ἧς ἡ λέξις ἄρχεται. Τοιάδε δὲ ἀφαίρεσις
ἡ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, συστολή οὐκ ἐλέγχεται
γρᾶμματικῶς ἀσύστατος¹⁵.

Οὕτως ἡ μητρόπολις Ἀγκύρας ἔβαινε παρακ-
μάζουσα. Ἦν δ' ἐν τελείᾳ παρακμῇ ἀρχομένης
τῆς ΙΘ' ἑκατονταετηρίδος ὅτε φαίνεται καταχθεῖσα
εἰς τὸν ΛΒ' θρόνον¹⁶. Τὰ κατ' αὐτὴν τανῦν οὐκ
ἐστὶ βελτίω, εἰ μήτοι χείρω. Ἀπογυμνωθεῖσα τέ-
λεον, πρὸς τοῖς εἰρημένοις δυσὶ χωρίοις καὶ τῇ
Ἰνουπόλει, πάντων τῶν ὑπ' αὐτὴν χωρίων καὶ κω-
μῶν, ἀντιζῶν ἕνεκα συμβαμάτων, περιλαμβάνει
τανῦν τὰς πόλεις Ἀγκυραν, Δορύλαον (Ἑσκῇ σε-
χέρ), Κοτυάειον¹⁷ καὶ τούτων πλέον οὐδὲν, εἰκυῖα
οὕτω κεφαλῇ ἢ κορμῷ μελῶν ἄνευ. Θρόνος δὲ ἀριθ-
μεῖται Λ'. Ἀλλὰ τὸ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκείναις ὀρθό-
δοξον πλήρωμα, ἀραιὸν καὶ σπανίζον, αἱ δὲ ἀρχιερα-
τικαὶ ἀπολαυαί, πενιχραί. Οὗ ἕνεκα οἱ τῆς ἡμετέ-
ρας μητροπόλεως προῖστάμενοι οὐκ ἐπαύσαντο καὶ
ἄλλοτε καὶ νῦν δυσχεραίνοντες καὶ δυσανασχετοῦν-
τες τῇ τῶν πόρων πενιχρότητι καὶ συνεχῇ προσκλειό-
μενοι· εἰκότως· διὸ δὴ ἡ μεγάλη Ἐκκλησία εὐμενῶς
εἶχεν ἀείποτε πρὸς τὴν τῆς χώρας ἐπαύξησιν καὶ
ἐφαίνετο στέργουσα. Οἶων δὲ χωρίων ἡ ἔνωσις, γνώ-
μη συνοδικῇ, συνετελέσθη ἐπὶ Ραφαὴλ Β' καὶ Νεο-

15. Ἀλλὰ μὴν πιθανώτερον ἡμῖν δοκεῖ ὡς ἡμαρτημένως
ἐγράφη τὸ ὄνομα διφθόγγῳ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ἐγγράφῳ, τοῦ
ἀντιγραφέως συγγέαντος αὐτῷ τῷ τῆς Οἰνόης. Τό γ' ἐφ' ἡμῖν
εἰ ἀπαντᾷ τὸ Οἰνούπολις καὶ ἀλλαχόθι, βεβαιῶσαι οὐ δυνάμεθα.
Ἄλλως τε ἡ βορειοδυτικῶς τοῦ Ἀλυσος κειμένη χώρα παρὰ
τὴν Ἀμαστριν, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Παφλαγονίας καὶ μέχρι θαλάσ-
σης διήκουσα, Ἰνεον κατὰ τοὺς μ. Χ. αἰῶνας ἐκαλεῖτο.
Γνωστὴ δ' ὁμοίως ἡ ἐξαρχία Ἰνέου, ἥ περ κακῶς ποτε κατε-
χομένη ὑπὸ τοῦ Ἀμασείας μητροπολίτου ἀφῆρθη αὐτοῦ τῷ
1611 ἀποκαταστάσῃ πατριαρχικῇ ὡς ἦν τὸ πρότερον (Γεδεών
Π. Πίνακες σελ. 546). Σημειῶσαι ὅτι ἡ Ἰνούπολις τὸ πάλαι
ἐπισκοπὴ ἦν, τελοῦσα ὑπὸ τὴν Γαγγρῶν μητρόπολιν, μετὰ
ταῦτα συμπεριεῖληπται τῇ ἐξαρχίᾳ Ἰνέου, περιλαμβανούσῃ
τὴν μεσημβρινὴν τῆς Παφλαγονίας χώραν. Ὁ πολὺς Lequien
καλεῖ αὐτὴν Ἰονόπολιν, ἡ δὲ Διατύπωσις Λέοντος τοῦ Σοφοῦ
ἀναγράφει Ἰουνούπολιν (Oriens Christ. ἐν ἄρθρῳ Ἐκκλησίας
Γαγγρῶν. Πρβλ. Σύνταγμα. ἰ. κανόνων Ε' 478).

16. Σύνταγμα. ἰ. κανόν. Ράλλη καὶ Ποτλῇ Ε' 517.

17. Τὸ Κοτυάειον φαίνεται ὅν μητρόπολις (θρόνος Ζ')
μέχρι τοῦ ΙΔ' αἰῶνος φθίνοντος. Τῷ 1386 ἐδόθη ἐξαρχικῶς τῷ
Λαοδικεῖας καὶ εἶτα τῷ Προύσης μητροπολίτῃ (Σύνταγμα. ἰ.
κανόν. Ε' 493. Π. Πίνακες 443). Μετὰ ταῦτα καταργηθέν-
των τῶν μητροπολιτικῶν δικαίων αὐτῆς, προσηνώθη, ἐν ἀδή-
λῳ χρόνῳ, τῇ μητροπόλει Ἀγκύρας ὑφ' ἣν ἄχρι τοῦδε τελεῖ.
Τὸ Κοτυάειον πόλις τῆς Φρυγίας ἐστίν, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ
Δορύλαον.

φύτου Β' πατριαρχούντος τὸ β', ἐρρήθη ἐν τοῖς πρόσθεν.

Ἰνα δὲ τὸν λόγον ἀνενέγκωμεν εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, τᾶλλα παραλιπόντες, δηλοῦμεν ὅτι, ἐπεὶ, ἐγγράφοις μαρτυρίαις τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἐπιστώθη, λήγοντος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὡς, ἡ Ἰνούπολις σὺν τῇ Κασταμονῇ, αἱ Γάγγραι καὶ τὰ περὶ τὴν περιφανῆ μὲν τὸ πάλαι τήνδε πόλιν, νῦν δὲ ἄσημον πολίχνην κείμενα χωρία, γνωστὰ τῷ ὀνόματι κατάλοιπα Γαγγρῶν, τῇ μητροπόλει ἄλλοτε ὑπέκειντο Ἀγκύρας, ὠρισταί, συνοδικῇ διαγνώμῃ καὶ ψήφῳ, Ἰωακείμ τοῦ Β' πατριαρχούντος τὸ β', ὑπαχθῆναι ταῦτα καὶ πάλιν τῇ γαλατικῇ μητροπόλει. Ταῦτα δ' ἐγένετο τῷ 1876 ἐπιμελείᾳ τε καὶ ζηλωτῇ μερίμνῃ τοῦ τηνικαῦτα προΐσταμένου αὐτῆς Χρυσάνθου Kaisarēws, τοῦ ἄλλοτε Κασσανδρείας μητροπολίτου, ἐκμετρήσαντος μετὰ μικρὸν τὸ ζῆν ἐν βασιλευσῇ πρὶν ἐτι μεταβῆναι εἰς τὴν παροικίαν αὐτοῦ καὶ διενεργῆσαι τὰ τῆς ὑπαγωγῆς ἢ προσαρτήσεως. Τούτου δὲ τελευτήσαντος οὐκ ἐξετελέσθη ἀτυχῶς τὸ ἐν δικαίῳ μέτρω ἐξενεχθὲν συνοδικὸν τῆς ὑπαγωγῆς δόγμα εἶπουν τόμος· μετὰ μικρὸν δὲ ἡκυρώθη.

Τοῦ τανῦν διιθύνοντος ἐπαξίως τὰ τῆς μητροπόλεως Ἀγκύρας Νικολάου τοῦ ἐκ Σινώπης, εἰσηγησαμένου ἐκ νέου, σεπτεμβρίῳ τοῦ 1901, τὴν τῶν προκατόχων αὐτοῦ αἵτησιν, καθάπερ ἐτύπωσεν αὐτὴν Χρυσάνθος ὁ Kaisarēws, ἡ ὡς ἄλλως ἂν δόξειε τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐξαίτησαμένου γενέσθαι τὸ δέον, ἡ τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων χορεία ἀπεφῆναι ὅτι, καίτοι ἀδιαμφισβήτητα τὰ ἐνοριακά τῆς μητροπόλεως Ἀγκύρας δίκαια, εὐλογα δὲ τὰ αἷτια, τὰ τὴν αἵτησιν προκαλέσαντα, ἀλλ' ἔμμως τὴν ἐπαύξησιν τῆς χώρας αὐτῆς καὶ τὴν τῶν ὁρίων ἐπέκτασιν ἐγκρίναι καὶ ἐπιδοκιμάσαι τόγε νῦν οὐ δύναται. Τοιαύτῃ ἡ τῆς ἱερᾶς Συνόδου γνώμη, ἐν πρέποντι, ὡς εἶδος, ἐξενηνεγμένη μέτρῳ.

Ἱστορήσαντες διὰ βραχέων τὴν πάλαι καὶ νῦν κατάστασιν τῆς ἡμετέρας μητροπόλεως (τοῦτο δὴ ἡ ὑπόθεσις τῆς διὰ τῆς διατριβῆς) ἐπιπροστιθέμεθα, κατακλείδα οἷον ἐπιτιθέντες τοῖς προειρημένοις, ὅτι καὶ τοῖς ἐπικαίροις καὶ εὐεπιφόροις τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου μητροπόλεσι συναριθμεῖται ἐξ ἀρχαιοτάτου χρόνου ἡ τῶν Ἀγκυρανῶν μητρόπολις, οὐκ ἀπεικότως, ἅτε δὴ κείμενη ἐν ἐπικέντρῳ τῆς Μικρασιατικῆς χώρας θέματι.

ΗΛΙΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τοῖς ἀνακτόροις. — Χθὲς ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ οἰκουμ. πατριάρχης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος καπούκεχαγιά Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου μετέβη εἰς τὰ ἐν Γιλδίξ ἀνάκτορα καὶ ἔσχε συνέντευξιν μετὰ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχιγραμματέως Ταχσὶν βέη ἀφορῶσαν εἰς ἐκκρημνίσματα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Ἡ Α. Ἐξοχότης παρέσχεν ἀπαντήσεις ἱκανοποιητικὰς πρὸς ταχέαν ἐπίλυσιν τῶν εἰρημένων ζητημάτων.

— Συνέντευξις. — Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν Προύσης κ. Ναθαναήλ, Νεοκαισαρείας κ. Ἀλεξάνδρου καὶ Ἰκονίου κ. Ἀθανασίου, ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου, μετέβη τῷ παρελθόντι σαββάτῳ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος καπούκεχαγιά τῶν Πατριαρχείων εἰς τὴν Γ. Πύλιν καὶ συνδιελέξατο μετὰ τῆς Α. Γ. τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων Ἀβδουρραχμὰν πασᾶ περὶ ἐκκλησιαστικῶν τινῶν ζητημάτων. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης ἀνεκοίνωσε τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεως.

— Μητροπολίτης Νικαίας. — Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσάν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἱερώνυμος.

Χθὲς δὲ ἐγένετο εἰς τὴν Α. Σεβασμιότητα παραστᾶσαν ἐνώπιον τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τὸ εἰθιμένον Μήνυμα, καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνεδρίας ἡ νενομισμένη τελετὴ τῆς εὐχαριστίας.

— Μητροπολίτης Ἰωαννίνων. — Ὡςχύτως ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσάν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σωφρόνιος.

— Ἐκκλησία Ρωσίας. — Ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Πετρούπολεως κ. Ἀντωνίου, πρωτεύοντος μέλους τῆς ἀγιωτάτης διοικούσης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, δι' οὗ συνιστᾷ τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸν καὶ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» γνωστὸν καθηγητὴν κ. Ἰωάννην Σοκολώφ, συγγραφέα τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα», μέλλοντα χάριν ἐπιστημονικῶν μελετῶν ἵνα περιηγηθῇ τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἁγίους Τόπους, καὶ παρακαλεῖ ὅπως ἐφωδιάσῃ τὸν διακεκριμένον ρῶσον λόγιον διὰ τῶν προσηκόντων γραμμάτων πρὸς τὰς προϊσταμένας ἀρχὰς τῶν ἱερῶν σκηνομαμάτων, ἔνθα θέλει μεταβῇ. Ἡ Ἐκκλησία προθύμως ἀπεδέξατο τὴν σύστασιν καὶ παράκλησιν τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Πετρούπολεως.

— Χοροστασία Πατριάρχου. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. πατριάρχης κωλυθεὶς ὅπως χοροστατήσῃ ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱερῷ ναῷ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης κατὰ τὴν τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἀγομένην μνήμην, ἐχοροστάτησεν ἐν αὐτῷ τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἀπειροπληθεστάτου συρρέσαντος εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀφοῦ διένειμε τῷ ἐκκλησιάσματι τὸ ἀντίδωρον ἀνεπαύθη ἐπὶ μικρὴν ἐν τῷ ἐπιτροπικῷ τοῦ ναοῦ καὶ εἶτα ἐπεσκέψατο τὰς ΑΑ. ΕΕ. τὴν Βασιλίκην ἐφέντην Ἰωαννίδην καὶ Στέφανον Μουσσοῦρον βέην, παρ' ᾧ καὶ ἐγευματίσε.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνελθοῦσα εἰς τὸν Βόσπορον ἐπεσκέψατο τὴν Α. Σ. τὸν μητροπολίτην Δέρκων κ. Καλλίνικον, μεθ' οὗ κατόπιν ἐπεσκέψατο τὴν Α. Ε. τὸν ἐν Θεραπεῖοις παραθερίζοντα πρεσβευτὴν τῆς Σερβίας στρατηγόν

Σάββαν Γχροῦτες καὶ τινες ἐγκρίτους ὁμογενεῖς οἰκογενεῖας καὶ ἐν Νεοχωρίῳ τὸν γενικὸν πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Σοφίᾳ κ. Εὐγένιον Ζαλοκώσταν, διαμένοντα παρὰ τῷ πενθερῷ αὐτοῦ, ἐρίτιμω κ. Δημοσθένει Εὐγενίδῃ.

— Γενέθλιον τῆς Α. Α. Μ. τῆς αὐτοκρατείας τῆς Ρωσίας. — Τῆς Α. Α. Μ. τῆς σεπτῆς αὐτοκρατείας τῆς Ρωσίας, συζύγου τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν Νικολάου τοῦ Β' ἀγούσης τῷ παρελθόντι σαββάτῳ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων αὐτῆς ἐορτὴν καὶ δοξολογίας ἐπὶ τούτῳ τελουμένης ἐν τῷ ναυδρίῳ τῆς ρωσικῆς πρεσβείας, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. παρέστησαν κατὰ τὴν δοξολογίαν καὶ μετὰ ταύτην διηρμήνευσαν τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῇ Α. Ε. τῷ πρεσβευτῇ τῆς Ρωσίας κ. Ζηνοβίου ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλίνικος καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου κ. Ἰωάννης Τανταλίδης.

— Ἐπετηοὶς ἐκλογῆς Πατριάρχου. — Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ συμπληρωθείσης ἐπετηρίδος τῆς εἰς τὸν πατριαρχικὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', προσελθόντες συνεχάρησαν τῇ Α. Θ. Π. οἱ σεβασμιώτατοι ἄγιοι συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς, προσφωνήσαντες καταλλήλως ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοῦ πρώτου τῇ τάξει τῶν ἁγίων συνοδικῶν μητροπολίτου Προύσης κ. Ναθαναὴλ, πρὸς ὃν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπήντησε τὰ δέοντα καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες μητροπολῖται Δράμας, Κορυτσᾶς, Κασσανδρείας, Ἰμβρου καὶ ἄλλοι ὡς καὶ πάντες οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι ἡγουμένου τοῦ Μ. πρωτοσυγκελλοῦ.

— Ἐπισκέψεις. — Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς ἑλλην. πρεσβείας κ. Ποτὲν, καὶ ὁ Α' γραμματεὺς τῆς σερβικῆς πρεσβείας Χρίστις συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν διερμηνέων κ. Κωνσταντίνου Γχροῦπσεβίτς.

Χθὲς ἡ Α. Θ. Π. ἐπισκέψατο κατ' οἶκον τὸν ἐρίτιμον ὁμογενῆ Εὐστάθιον Εὐγενίδην, παρ' ᾧ καὶ ἐγευματίσας.

— Πατριαρχικὴ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή. — Σήμερον ἤρξαντο αἱ προφορικαὶ ἐξετάσεις τῶν τελειοδιδάκτων τῆς Σχολῆς, εὐαρίθμου ἀκροατηρίου παρισταμένου, προεδρεύοντος δὲ τοῦ προέδρου τῆς ἐφορίας σεβασμ. μητροπολίτου Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἰερωνύμου. Κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἐπὶ βραχὺ παρέμεινε καὶ ὁ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν διαμείνων ἐλληνοστῆς καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλησιαστ. Σεμιναρίου Πετροπόλεως κ. Ἰωάννης Σοκολώφ, ὡς καὶ ὁ ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Κάλιστος.

— Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον. — Ἐν τῇ σημερινῇ διοικητικῇ συνεδρίᾳ τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐπεκύρωσε τὰς ἀποφάσεις τῆς τελευταίας κοινοτικῆς τοῦ Σταυροδρομίου συνελεύσεως, διατάξαν ὅπως οἱ ἐκλεγέντες ἐπίτροποι τῶν ναῶν καὶ οἱ ἐφοροὶ τοῦ Ζωγράφου ἀναλάβωσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν μετὰ τὴν προσεχῆ ἰούνιον.

— Ἀξιωματικοὶ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. — Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, τιμῶν τὰς ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ φιλολογίᾳ πολυετῆς ἐνασχολήσεις τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει πανοσιολογ. μοναχῶν γέροντος Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου, προηγούμενου Χρυσοστόμου Λαυριώτου, καὶ τοῦ βιβλιοφύλακος τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος κ. Μιχαίου τοῦ ρώσου, ἀπέστειλεν αὐτοῖς τὴν ἀκαδημαϊκὴν δάφνην, ὀνομάσαν «ἀξιωματικούς τῆς Ἀκαδημίας». Οἱ οὕτω τιμηθέντες ἀπὸ πολυε-

τίας ἐπεδείξαντο ζῆλον θερμουργῶν πρὸς περισυλλογὴν τε καὶ διαφύλαξιν τῶν ἐν ταῖς μοναῖς ταύταις ἐλληνικῶν χειρογράφων. ὦν καὶ λεπτομερεστάτους συνέταξαν καταλόγους, ὑπόδειγμα γενόμενοι μιμήσεως ἄξιον πᾶσι τοῖς ἐν Ἀθῶ λογίοις μοναχοῖς.

— Ἐπισκευαὶ τῶν Πατριαρχείων. — Χάριν τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων προσήνεγκον ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Ἀλέξανδρος λίρ. ὀθωμ. πέντε καὶ ὁ πανιερ. μητροπ. Ἐλασσώνος κ. Πολύκαρπος λίρ. ὀθωμ. τέσσαρας.

— Ἐπιτροπὴ Ἀγίου Ὁρους. — Τοῦ ἐνταῦθα ἐπιτρόπου τοῦ Ἀγίου Ὁρους πανοσιολογ. γέροντος κ. Γερασίμου Λαυριώτου ὑποβαλόντος ἐσχάτως τὴν εἰθισμένην ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἐνταῦθα ἐκκυσίας αὐτοῦ διακονίας παραίτησιν, ἡ Ἱερὰ Σύναξις ἀνένωσσε καὶ ἀῖθις τὴν ἐν τῇ βρασιλευούσῃ ἐπιτροπείᾳ τοῦ εἰρημένου ἐπιτρόπου τοῦ δὲ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐπιτρόπου τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἀποδεξαμένη τὴν παραίτησιν, διώρισεν αὐτόθι ἐπίτροπον τὸν πανοσιολ. γέροντα κ. Σωφρόνιον Δοχειαρίτην.

Ἐκκλησίᾳ Ἱεροσολύμων.

Ἐν τῇ χθρῆσινῃ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνώσθη γράμμα τῆς Α. Μ. τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων, δι' οὗ οὗτος τὸ μὲν ἡγήγεϊλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι αἰσίως ἀφίκετο εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἐγκαρδίου ἔτυχεν ὑποδοχῆς παρὰ τῇ ἁγιοταφτικῇ ἀδελφότητι, τὸ δὲ ἐξέφρασε καὶ ἀῖθις τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν ἐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐπὶ τῇ ἀδελφικῇ ὑποδοχῇ, ἧς ἔτυχεν ἐνταῦθα καὶ τῇ φιλαδέλφῳ συναντιλήψει καὶ συμπράξει εἰς ἐπίτευξιν τοῦ διὰ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς ἐπιδιωχθέντος σκοποῦ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ, κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀνεγνώσθη σήμερον ἐν τῷ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιῳ, ἅτε διαβιβάζουσα καὶ τοῖς ἀξιότιμοις αὐτοῦ μέλεσι τὰς εὐχὰς καὶ προσήσεις τοῦ πατριάρχου τῆς Ἀγίας Γῆς.

— Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀπένευσε τὸν σταυρὸν τῶν ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς τὸν ἐλλόγιμον διευθυντὴν τῆς σχολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου κ. Γ. Ι. Παπαδόπουλον.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Καταρτισθέντος δεόντως τοῦ γραφείου τῶν μαρτυρικῶν βαπτίσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἰδιατέρας ἐκ μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου Ἐπιτροπῆς, τῶν δὲ διαφόρων ποιότητων τροποποιηθεισῶν συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καταναλώσεως, παρακαλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι κύριοι καταναλωταὶ ὅπως ἀπευθύνωσι τὰς αἰτήσεις αὐτῶν, κατὰ τὴν κατωτέρω διεύθυνσιν, πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν, ζητοῦντες τὰ σχετικὰ τιμολόγια καὶ δειγματολόγια.

Ζητοῦνται πράκτορες ἀναλαμβάνοντες ὑπὸ ἰδιαίτερους ὁρους τὴν ἀνά τὰς ἐπαρχίας καταναλώσιν.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἀπευθυντέον ὡς ἐξῆς

**Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον
διὰ τὴν ἐπὶ τῶν Μαρτυρικῶν Ἐπιτροπῇ**

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25

902541

НБ ОНУ

Ж. III 426627